

Darü'l Harb Kitabının Yazılması

İstanbul Şirinevlerde, Risale-i Nurlardan ibadetin önemine dair bir ders okundu. Dersten sonra oradaki arkadaşlardan biri, **“Hocam, içimizdeki arkadaşlardan bazıları cuma namazı kılmıyorlar, bize de mani olmak istiyorlar.”** dedi. Ben sordum *“Niçin kılmıyorsunuz?”*

Onlardan birisi:

“Hocam, bu ülke darü'l harptir ve darü'l harpte de cuma namazı kılmak caiz değildir, günahdır. Bu yüzden kılmıyoruz.” diye cevap verdiler. Onlara sordum:

“Bu ülkenin darü'l harp olduğunu kimden ve nereden öğrendiniz, deliliniz nedir?”

“Hocam, günahların apaçık işlendiği ve meclisinin duvarında, 'Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir.' diye yazılı bir ülke darü'l harp değil de nedir? Halbuki egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır.” diye cevap verdi.

Karşılık olarak:

“Sizin bu gerekçelerinizle, memleketimiz darü'l harp olmaz. Bir memleketin darü'l harp olup olmadığını belirleyen şartlar, fıkıh kitaplarında izah edilmiştir. Bu konudaki selahiyet, cahil cühelaya değil, onlara aittir. Kaldı ki darü'l harp de bile cuma namazı kılmak caizdir. Meselâ, Almanya darü'l harptir. Ama orada cuma namazı kılınıyor. Almanya'da cuma namazı kıldıkları hâlde, yüzde doksan dokuzu Müslüman olan ve binlerce camiye sahip bulunan Türkiye'de cuma namazı kılınmaz diyenlerde bir art niyet olduğunu hissediyorum.” dedim ve şunları ilâve ettim:

“Darü'l harp'te cuma namazı kılmanın caiz olduğunun en büyük delili şudur ki, Peygamber Efendimiz (asm.), Mekke'den Medine'ye hicret ettikleri zaman Medine darü'l harp idi ve ilk cuma namazı orada kılındı. Güya, siz şefkatinizden dolayı cuma kılanlara acıyorsunuz. Cehenneme gitmemeleri için gayret sarf ediyorsunuz. Halbuki bu gün sefahate dalmış, dalalet ve günah-ı kebairin girdabında sürüklenerek cehenneme doğru giden binlerce gence neden acıyorsunuz? Neden onları kurtarmak için gayret göstermiyorsunuz? Sadece şefkatinizi cuma namazı kılanlara mı hasrediyorsunuz? İşte benim nazar-ı dikkatimi çeken nokta bu oldu. Korkarım -Allah korusun- bunun altında başka art niyetler olmasın! Halbuki bu ülkede sadece cuma namazı kılarak din ile olan bağıni sağlayan milyonlar var. Cuma ile uğraşmak onların din ile olan yegâne bağıni da koparmaktır. Bu, dine hizmet değil bilakis dâlâlete hizmettir.”

Sonra onlara latifeyle karışık şöyle dedim:

“Cuma kılmak suretiyle cehenneme gitsek bile Zebanilere deriz ki: ‘Cuma namazı kılmaktan dolayı buraya geldik.’ Her hâlde bu bizim için bir şereftir.”

“Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir.” ibaresine gelince, buradaki hakimiyetten maksat, milletin kendilerini yönetecek idarecileri seçmekteki hakimiyetleridir. İslâm dininde devlet reisini seçip başa getirmek, icabında hak ve adaletle hükmetmeyenleri azletmek o milletin en meşru hakkıdır. Seçilenlerin millet üzerinde değil, milletin seçilenler üzerinde hakimiyet hakkı vardır. Hem Bediüzzaman Hazretleri de bu konuda **“Mademki meşrutiyette hakimiyet millettir, öyle ise mevcudiyet-i milliyeti göstermek lâzımdır.”**¹ diyor. Yoksa haşa! Sizin anladığınız ve kastettiğiniz manada değildir.” dedim.

İstanbul dönüşü Erzurum’da birkaç üniversite öğrencisi yanıma geldi. Ve **“Hocam bizler namazımızı kılıyoruz; ancak, yanındaki arkadaşını göstererek, bu arkadaşımız cami imamlarının arkasında namaz kılmıyor.”** dedi.

“İmamların arkasında niçin namaz kılmıyorsun?” diye sordum.

“Hocam, burası darü’l harptir. Böyle bir devletten maaş alan imamların arkasında nasıl namaz kılınır?” dedi.

Bunun üzerine hangi fakültede okuduğunu, nerede kaldığını sordum.

“İşletme fakültesinde okuyorum, Kredi Yurtlar Kurumunda kalıyorum.” dedi.

“Masraflarınızı babanız mı karşılıyor?”

“Hayır, babam emekli. Ancak ailemizi geçindiriyor. Ben devletten burs alıyorum.”

“Yemeğini nerde yiyorsun?”

“Üniversitenin yemekhanesinde yiyorum.” dedi.

“Peki, sen darü’l harp dediğin bu ülkenin okulunda okuyor, yurdunda kalıyor, yemekhanesinde yemek yiyor, bu devletin bursunu alıyorsun ve bu devletin maaş verdiği öğretim elemanlarından ders görüyorsun. Kalkıp bu devletin tayin ettiği bir imamın arkasında namaz kılmıyorsun?” dedim.

Gerek İstanbul’da gerekse Erzurum’da bazı gençlerle yaptığım bu iki münazara bende şöyle bir kanaat uyandırdı: Bu düşünce ve anlayışla memleketimizde önü

alınmaz bir fitne çıkarılabilir. Bu endişeyle bu meseleleri Kur'an ve sünnet ışığında ele almaya ve *"Darü'l Harp"* kitabını yazmaya karar verdim.

Bu meselede uzunca malumat sahibi olmak isteyenler *"Darü'l Harb"* isimli kitabıma müracaat edebilir. Asrın sahibi söz sultanı Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri Mesnevi-i Nuriye'de o zamanın şartlarında

"Burası İslamiyet memleketidir. Yahudi memleketi değildir."

diyerek bütün fitne ve fesat ehlinin faaliyetlerini akim bırakmıştır. Dolayısıyla memleketimizin *"Darü'l Harb"* değil *"Darü'l İslâm"* olduğunu hiçbir tevile ihtimal bırakmaksızın sarahaten ifade ediyor.

Dipnotlar:

[1](#) *Hutbe-i Şamiye, s, 92.*